

ΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννῆκόσα τέσσαρα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Σδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰν τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλῃ.

Ἰουλίου δεκάτῃ κ' ἑξοδόμῃ
καὶ πολέμων ἐπικεῖνται τρόμοι.

Πενήντα πέντε σὺν ὀκτακόδῳ
κ' ἡ γενεὰ μας ἀγωνιῶσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τὸ σύμπαν κατετρόμαξε, μὰ καὶ τὸ κράτος ὅλο.
Π.—Ἀλήθεια, βρέ, πῶς τᾶκουσες γιὰ τὸ τορπιλλοδόλο;
Φ.—Γι' αὐτὸ τὸ Ρούσσικο θὰ λές...
Π.—Γιὰ τοῦτο, βρέ ψωρίτη,
ποῦ πέρασε κ' ἐτρόπησε μὲ μιὰ τὴν «Ἀμφιτρίτη»,
καὶ συζητήσεις ἔγιναν σφοδραὶ στοῦ Ζηχαράτου
κ' ὀλίγου δεῖν κ' ὁ Βασιλεὺς νὰ χάσῃ τὰ λουτρά του.
Φ.—Ἡ λάλαξαν αἱ κορυφαὶ τῶν Ἀνακτοβουλίων...
ἀκοῦς ἐκεῖ στὸν Ναύσταθμον νὰ διορθώσουν πλοῦτον
δυνάμεις ἐν στρατιᾷ καὶ κράτους ἐμπολέμου;
τοιούτον λάθος φοβερόν πῶς ἔγινε, καλέ μου;
Π.—Ἐέρω κ' ἐγὼ πῶς ἔγινε!.. μὴ μ' ἐρωτᾷς, τσιφούτη...
μ' αὐτὴ τὴ ζήτη γίνεται κάθε μῆλαλο κουρκοῦτι.

Φ.—Αὐτὸ τὸ κάζο τὸ φοικτὸν ἐτάραξε τὰ πλήθη
καὶ τῆς οὐδετερότητος ἀθέτησις ἐκρίθη.
καὶ τώρα πιά δὲν θὰ μιλῆς γιὰ τὴν Μακεδονία,
μὰ θᾶχουμε τρεχάματα μὲ τὴν Ἰαπωνία.
Π.—Μ' αὐτὰ ποῦ λές, βρέ Φασουλῆ, λιγόνομαι 'στὰ γέλοια.
Φ.—Μὴ σὰν βλκέντιος γελᾷς καὶ τρέχει συφορέλια.
Οὐδέτερος 'στὸν πόλεμον ἀπέμεινεν τὰ κράτη
τῆς οἰκουμένης ὅλα,
κ' ἐμεῖς μονάχα φτεράνομε 'στὸν Ναύσταθμο, σακάτη,
ξένα τορπιλλοδόλα.

Μόνον ἐμεῖς, ποῦ πάντοτε καὶ σήμερὰ σημαίνομεν,
οὐδέτεροι δὲν μένομεν,
καὶ τὴν οὐδετερότητα πατοῦμεν ἀυστῶλως
καὶ μπαίνει 'στους Ναυστάθμους μας καθένας ξένος στόλος.

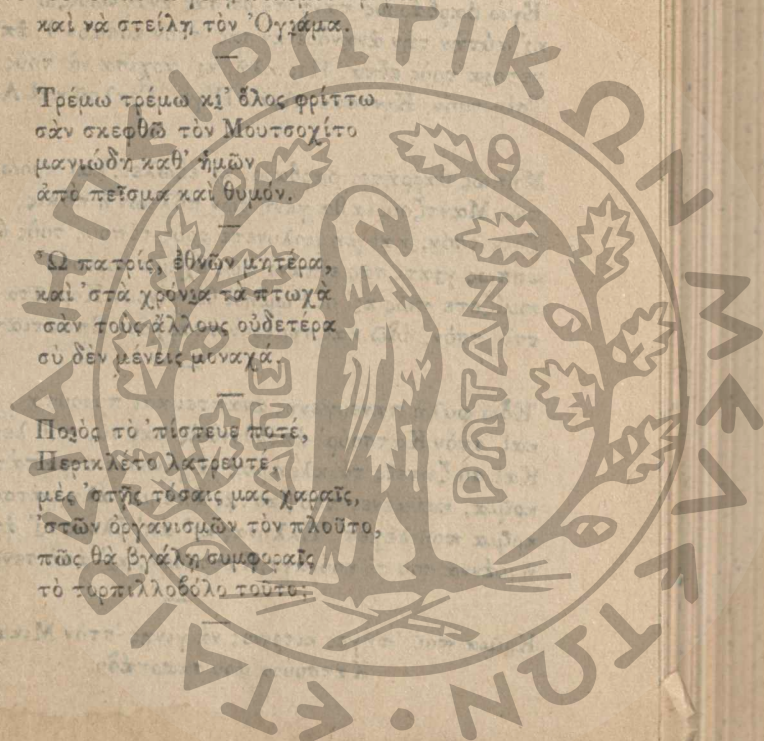
Π.—Καὶ λές αὐτὸ τὸ γεγονός πῶς θάχῃ συνεπείας
γιὰ τοῦτο τὸ βασίλειον τῆς γῆς τῆς σερπηπίδας;
Φ.—Ἐέρω κ' ἐγὼ, μοῦ φαίνεται...
Π.—Μὴν παίζῃς, μασκαρά,
καὶ μίλησε παρακαλῶ λιγάκι σοβαρά.
Φ.—Μιλῶ σοβαρευόμενος...
Π.—Τί λέν 'στὰ καφφενεῖα;
Φ.—Πῶς θὰ ξεμπλεξόμε κακὰ μὲ τὴν Ἰαπωνία.

Ἐξεμάνῃ κ' ὁ Μικᾶδος
γιὰ τὸ κάζο τῆς Ἑλλάδος,
καὶ παράξενον δὲν εἶναι νὰ γενῇ πολέμου δόγμα
καὶ νὰ στείλῃ τὸν Ὀγιάμα.

Π.—Τρέμω τρέμω κ' ὅλος φρίττω
σὰν σκεφθῶ τὸν Μουτσοχίτο
μανιώδη καθ' ἡμῶν
ἀπὸ πείσμα καὶ θυμόν.

Ὡ πατρίς, ἐθνὸν μητέρα,
καὶ 'στὰ χρόνια τὰ πτωχὰ
σὰν τοὺς ἄλλους οὐδέτερος
σύ δὲν μένεις μοναχά.

Φ.—Ποῖος τὸ πιστεύς ποτέ,
Περικλέτο λατρεῦτε,
μὲς 'στὴν τσάσις μας χαραῖς,
'στῶν ὁργανισμῶν τὸν πλοῦτο,
πῶς θὰ βγάλῃ συμφερεῖς
τὸ τορπιλλοδόλο τοῦτο.

Με τὸν οἶστρον τῆς μεγάλης
κι' ὑψηλῆς μου φαντασίας
βλέπω δόξαν νέας πόλης
τῆς φυλῆς τῆς θαυμασίας.

Τῶν Ρωμηῶν ἀκούω θρήνον...
ποία μαύρη συμφορά!...
βλέπω στόλους τῶν Κιτρίνων
στοῦ Φαλήρου τὰ νερά.

Νάτους... ἔρχονται... κρυφθῆτε
γὰρ νὰ μὴ βομβαρδισθῆτε.
Νὰ κι' ὁ ναύαρχος ὁ Τόγγο, νὰ κι' αὐτὸς ὁ Καμμούρα,
νὰ κι' ὁ τρομερὸς Κατσούρα,
ποῦ μᾶς λένε δι' ἐκείνον
πὼς κατὰ γὰρ ἔξ' Ἑλλήνων.

Μπάμ καὶ μπούμ βομβαρδισμοὺς
καὶ τοῦ κόσμου χαλασμούς.
Μπόμπες ὁ Κατσούρα βρέχει
καὶ καθεὶς ποδάρκης τρέχει.

Βομβαρδισμοὺς ἀνέλπιστος τῆς γῆς τῆς διαπύρου,
κι' ἐγὼ σὰν ἕνας κάτοικος ἀρχαῖος τοῦ Φαλήρου
φωνάζω 'στοὺς Ἰάπωνας: τοῦ Τόκιο σεῖς πολῖται,
γὰρ Πόρτ-Ἀρθούρ τὸ πῆρατε καὶ βομβαρδοβολεῖτε;

Ὡ τέκνα κιτριναῖα κιτρίνων Ἰαπώνων,
πὼς δι' ἀπλὴν ἐπισκευὴν ἐνὸς τορπιλλοδόλου
γὰρ Λιάο-Γιάγκ ἐπῆρατε τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
καὶ δὲν σὰς κίγεται κακοὶ γὰρ τὴν Ἑλλάδα διόλου!

Γενναῖος ἂν νικᾷτ' ἐκεῖ
σὰν ἥρωες μοναδικοί
κι' ἂν τέκνα λέγεσθ' εὐγενῶν
κι' ἡ δόξα σας 'στὸν οὐρανὸν
τὸν τρίτον ἀνεβαίνει
χρυσοστεφανωμένη.

Ἐγὼ βαρβάρους πάντοτε θὰ σὰς ἀναγνωρίζω
κι' αὐτὴν τὴν ἀνανδρεία σας 'στὸν κόσμον θ' ἀπηχῶ...
τέτοια τοὺς εἶπα, Περικλῆ, κι' ἀρχισα νὰ τοὺς βρίζω:
Τσιν-τσόν, Κιντσάο, Λιάο-Πίγκ, Γιάλοῦ καὶ Λάι-Χά.

Μήπως θαρρῆτε, βάρβαροι κι' ἐξώλεις καὶ προῶλεις,
πὼς Μαντζουρία θὰ γενῇ τῶν πόλεων ἡ πόλις;
Τσιν τσόν, καὶ μὴ μολύνετε τοὺς τόπους τοὺς ὠραίους...
μήπως γιὰτὶ σὰς εἶπαν πὼς ἔχομε κορέους
νομίζετε πὼς κι' οἱ Ρωμηοὶ θὰ γίνουν Κορεῶται;
τσιν τσόν, ἐδῶ καὶ σήμερον ὑπάρχουν Σπαρτιάται.

Ἐδῶ φυλὴ πανευγενὴς ἀνάπτει καὶ πυροῦται,
καὶ 'στὸν Κατσούρ' ἀπευθυνθεὶς καὶ σύ, τοῦ λέγω, Βροῦτε;
Καὶ σύ ζητεῖς τὰ κλέη μας νὰ γίνουμε στραπάτσας;
κρίμα, καὶ μένε, ποῦ βραστὰς ἀπὸ μεγάλη ράτσα,
κρίμα ποῦ λέγεσθ' Ἑλλήνας κι' ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ μένα...
ἡ μέννα σου τί κούναγε, Κατσούρα, κι' ἀπὸ τένα;

Κρίμα ποῦ πῆγες κίτρινος νὰ γίνης 'στὸν Μικάδο,
Κατσούρα μου σκαρτάδο,

καὶ δὲν ἐρχόσουν 'στῶν λευκῶν τὴν πάλλευκον κοιτίδα,
ποῦ κιτρινίζει μοναχὰ σὰν μυρσθῇ κροτίδα.

Κρίμα ποῦ 'στοὺς Ἰάπωνας πῆγες καὶ μᾶς ἐντρόπιασες,
κρίμα ποῦ 'στὸ βασίλειον τῶν ἄσπρων δὲν ἐκόπιασες
νὰ νοιώσης καλοπέρασι, νὰ φορτωθῇς σπαλέτα...
κι' ἐκεῖνος μοῦπ' Ἑλληνιστὶ τοιαῦτα λόγια σκέτα.

Ὡ σεῖς, ποῦ συνταράσσετε τὴν Ἄπω καὶ τοὺς Αἰμούς,
καὶ καταπλήσσετε καθεὶς τοὺς ἄθλους σας ἀκούσας,
μέρος λαμβάνειτ' ἐνεργὸν 'στῶν ξένων τοὺς πολέμους
κι' οὐδέτεροι χαζεύετε μονάχα 'στοὺς δικούς σας.

Οὐδέτεροι δὲν θέλετε νὰ μείνετε καὶ τώρα...
νὰ τὸ λοιπὸν σπαλιόρα.
Ὡ βάρβαρε, τοῦ φώναξα, χειρότερο τοῦ Κρούμου,
δὲν φείδεσαι τοῦλάχιστον ἐκείνου τοῦ σπητιοῦ μου;
Σταμάτα 'στὴν ἀσφάλεια νὰ τὸ περάσω πρῶτα
κι' ἐπειτα βάλει τοῦ φωτιά, Ρωμῆ συμπατριῶτα.

Ἐκεῖνος ὅμως μοῦρριξε μὴ μπόμπα 'στὴν ταρατσα
σὰν βάρβαρος, σὰν ἀπηνής,
κι' ἐγὼ 'ξεφώνισα πρηνής:
κρίμα, καὶ μένε, ποῦ βραστὰς ἀπὸ μεγάλη ράτσα.

Ἐσύριζαν ὁδοῦζια 'στὴν αὔραν τοῦ ζεφύρου,
τοὺς τρεῖς Ναυάρχους ἔβλεπα 'μπροστά μου μαχινόμενους,
ὅταν δὴ μπόμπες ἔσκασαν 'στὴ Σουῖα τοῦ Φαλήρου
κι' ἡ βρώμας ἐτινάχθησαν 'στοὺς φαληριζομένους.

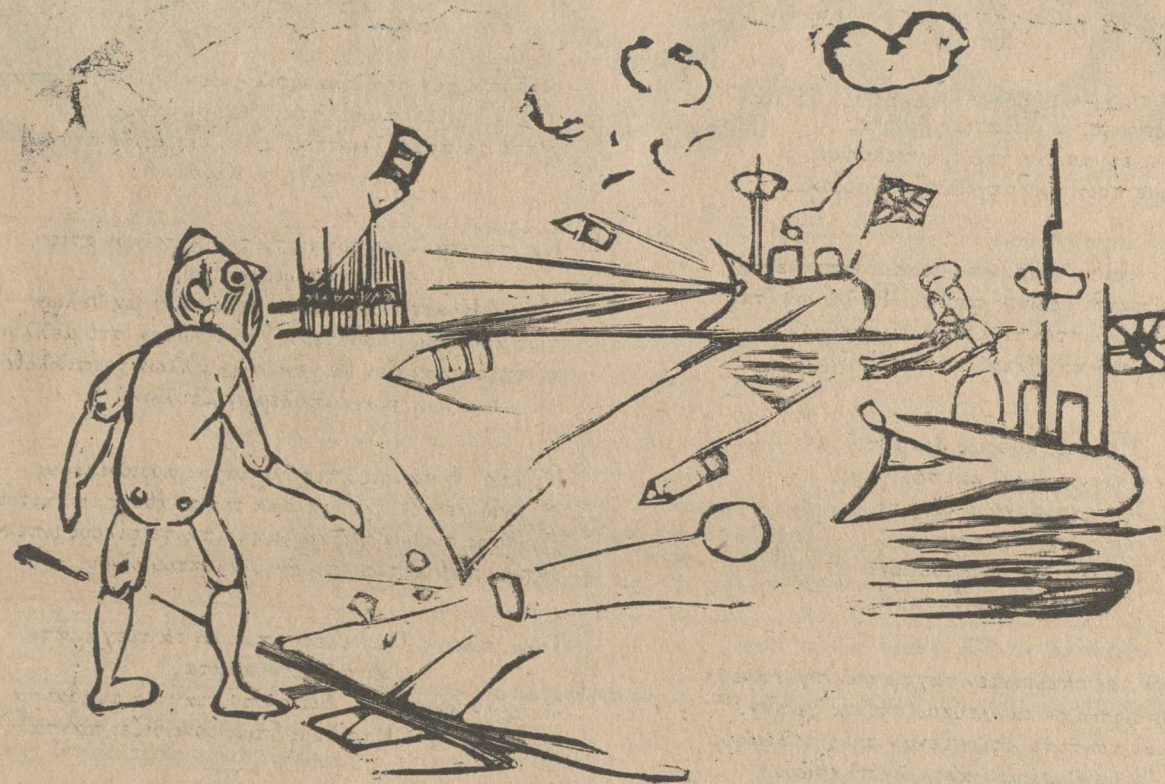
Εἰς ὅποιο μέρος 'πήγινες ἠκούοντο βρονταὶ
καὶ τὰ κουνούπια φεύγανε περίτρομα κι' ἡ σκνίπες,
μὰ τρεῖς ὀδίδες ἔπεσαν καὶ 'στοῦ Τσελεμεντέ
καὶ τὰ τραπεζομάντυλα τὰ γέμισαν μὲ τρύπες.

Δὲν ἔμειν' ἕνας τέντζερες γερός καὶ κατσαρόλα,
καὶ τρέχουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
λιμοκοντόροι μερικοί,
ποῦ κυνηγοῦσαν κατ' αὐτὰς τὴν Σινε τὴν Ἰσπανιόλα.

'Στὰ κουτουροῦ, βρε Περικλῆ, δὲν ρίχνετ' ἕνα βλήμα,
'στὰ πόδια κι' ὁ βαρύτονος κι' ἡ τοῦ θεάτρου πρίμα.
Τρέχουν μ' ἐκείναις τῆς βρονταῖς
καὶ κατ' ὕψαις τροφανταῖς,
ποῦ τελευταίως ἐφθασαν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρα
μὲ προῖκα γαργαλιστικὴν γιὰ κάθε νέον ἄνδρα.

Πῶ! πῶ! τί βροντοκτύπημα!... Θεοῦλη μου, τί κρότοι!
καρέκλα δὲν ἀπέμεινε γερὴ 'στοῦ Κακουριώτη,
καὶ μὲ τῆς βομφομπόμπες των ἐκεῖν' οἱ Γιάπωνέζοι
δὲν ἄφησαν 'στὴ θέσι τοῦ μαρμάρينو τραπέζι.

Δὴ μπόμπες ἔσκασαν κι' ἐκεῖ 'στὸ μαγικὸν Ἀκταῖον,
ποῦ τώρα τελευταῖον
ἐξωραίσθη, Περικλῆ, μὲ πᾶσαν ἐπιμέλειαν
καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν,
καὶ τρέπεται πρὸς ἄτακτον φυγὴν κι' ἡ ταραντέλα,
ποῦναι τῶντι τρέλλα.

Μὰ μέσα 'στοῦ βομβαρδισμοῦ τὰ φοβερά τρεχάματα
νὰ κι' ὁ Λομβάρδος, Ὑπουργὸς 'στὸν κλῆρον καὶ 'στὰ γράμ-
ματα.

Τὴν ὥρα ποῦ κουβένταζε μετὰ τοῦ Κατσαρά
ὁ κύρ Κατσούρα τοῦκανε μεγάλη συμφορά.

Ἐσκασε 'στὸ καπέλο τοῦ βροντώδης μπαταρία
κι' ἀμέσως ὅλοι φώναζαν πὼς εἶναι τιμωρία,
γιατὶ δασκάλων δυστυχῶν ἀδίκησε τὰ σκέρι
κι' ἐπῆγε καὶ τοὺς ἔπαψε μέσα 'στὸ καλοκαίρι.

Βλέπω κι' ἐκείνον ἐξαφνὰ τὸν θαλερὸν Πατρίκιον,
σὰν νέος πηλαλεῖ πετῶν,
καὶ σκέπτομαι καθ' ἑαυτὸν
πὼς θὰ τοῦ 'πήγαινε καλὰ τὸ νέον τὸ πηλήκιον.

Τρέχω κι' ἐγὼ περίφοβος κι' ἐν πρώτοις χασομέρης,
καὶ μὲ τοὺς τρέχοντας ταχύς
τρέχει κι' ὁ κύριος Παχὺς
κι' ὁ κύριος Σερπιέρης.

Μὲ βρόντους τὸ Φαληρικὸν ἀλίπεδον τραντάζει,
σαλεύει κάθε βράχος,

μὲ τὸν Σουμάχερ τὸν γιαντὸ κι' ὁ Στρατηγὸς κυττάζει
τοὺς μύδρους ἀταράχως.

Μὰ κι' ἡ Καστέλλα φλέγεται, ποῦ καθεστὰ κλεινὸς
ὁ πᾶσαν ὕλην φλογερὰν φορολογῶν δεινὸς.
Πῶρ βάλλει 'στὸν Σιμόπουλον αὐτὸς ὁ Τόγγ' ὁ σκύλος,
πλὴν ὁ Λουπέτης ὁ γνωστὸς, κάθε Ναυάρχου φίλος,
ἔτρεξε μὲ τὰ γάντια τοῦ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση,
ὅμως ὁ Τόγγο 'λυστάξαι τὰ πᾶν νὰ βομβαρδίσῃ.

Δουλεῖται ποῦ μᾶς ἔσκασαν οἱ νάνοι τοῦ διαδόλου!...
χαῖν ἀπλῆς ἐπισκευῆς ἐνὸς τορπιλλοδόλου
πυρὰ νὰ νέμονται τὴν γῆν Φαλήρου καὶ Καστέλλας
καὶ μπάμ ἐδῶ καὶ μπούμ ἐκεῖ,
δικαίως λέγουν μερικοὶ
πὼς καὶ μικρὸν νεφύδιον ἐγκυμονεῖ θεάλας.

Κι' ὁ τοῦ Πόντου Κουμουνοδούρος τὸν ἐπέπληξε σκληρὰ,
καὶ 'στὸν Ναύσταθμον ἐπῆγε γιὰ νὰ φέρῃ τὰ πυρά.
Γαλικὼν ἀκούεις θραύσεις καὶ παντοδαπὸν ἀγγεῖον,
σπάζει τοῦτο τὸ κανάτι, σπάζει τοῦτο τὸ γλαστρί,
καὶ δεινὸς συνέχει τρώμος πλῆθος κυριῶν ἐγκύων,
ποῦ τοὺς μέλλοντας καρπούς των περιφέρουν ἐν γαστρί.

Καταστρέφεται τὸ πᾶν
καὶ λουτρὰ καὶ ἐξέδρακι πᾶν.

Ποῖον ἔργον, Περικλέτο, βαρβαρότητος ἀγρίας!...
στόλος βάνδαλος προσβάλλει τὴν Ἑλλάδα γαυριῶν,
ὅταν ἔγῃ τρομασμένος στὴ στεριά καὶ ὁ καρχαρίας,
ποῦ τρομάζει κάθε χρόνο τὰ λουτρὰ τῶν κυριῶν.

Κι' ἐνῷ δονεῖ τὸ Φάληρον τῶν θωρηκτῶν ὁ βρόμος
ὁ Λούης ὁ διάσημος, ὁ Μαρθωνοδρόμος,
λαχανιασμένος ἐφθασε νὰ πῇ τοῦ Θεοτόκη
πῶς ἔρχεται μὲ στρατιὰν μεγάλην ὁ Κουρούκ.

Καὶ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν τὸ κράτος ἀπειλεῖται
καὶ ἀντήχησε παντοῦ φωνή: παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
τιμῆσατε τὸν κάλλιστον τῶν ἐπὶ γῆς ἀγώνων,
ἐλευθεροῦντες ἱερὰ καὶ θήκας τῶν προγόνων.

Ἐμπρός, ἀμέσως δράμετε
πλήρης ἀμῆς καὶ σφρίγους,
νέους ναυάρχους κάμετε,
νέους ὑποστρατήγους,
καὶ λέτε μὲ παρορυσμόν:
νῦν ἐποχὴ προβιδασμῶν.

Ἄλλον, ἄλλον, ἂς σπεύσωμεν ταχεῖς σὺν τοῖς ἀνέμοις,
ἀπὸ κιτρίνους σώσωμεν παλλεύκου σκόνης χώραν,
καὶ σήμερα καὶ πάντοτε στῶν ξένων τοὺς πολέμους
παρθένου δὲν θὰ μένωμεν μὲ γαλονιῶν πληθῶραν.

Με νέους ἐνθουσιασμοῦς
γυμνάς ρωμαίους πάλλομεν...
τοὺς νέους τοὺς προβιδασμοῦς
μὴ σπλένκνεν βάλλωμεν.

Ἐμπρός μας νὰ τὸ κόψουνε καὶ οἱ κιτρίνοι κουμποῦρι
δειλοὶ σὺν τοῖς λαγούς,
αὐτὸς ὁ νέος πόλεμος μᾶς ἦλθε κελεποῦρι
γὰ νέους στρατηγούς.

Τὸν Ἕλληνα τὸν ἐπλάσεν ἡ φύσις
νὰ θραυῇ τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις,
στρατηγικὴν πρὸς ὅλους νὰ διδάσκη
καὶ οὐδέτερος στὴν δρᾶσιν νὰ μὴ χάσκη,
καὶ ἀπὸ τὸν καφρονέ τοῦ Ζαχαράτου
νὰ χώνη καὶ στὴν Ἀπὼ τὴν οὐρά του.

Τὸν Ἕλληνα τὸν ἐπλάσεν ἡ φύσις
νὰ θραυῇ τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις,
μὲ ζῆτω διαρκὴ νὰ ξεσβεσκῶνεται,
νὰ ἀνάβη σὺν τὴν ἴσκι, νὰ κορώνη,
συχνὰ γὰρ τὸ Κιν-Τσάο νὰ τσακῶνεται,
καὶ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸν σπέρνουν νὰ φυτρῶν.

Κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀνέκραξε στὸ σμῆνος
βαρβαρίων κραταιῶν:
ποτέ σας δὲν ἤκουσατε περὶ τῆς Σαλαμῖνος,
περὶ τῶν Πλαταιῶν;

Αὐτὰ δὲ τούτου λέγοντος γὰρ κλέη τῶν προπάππων
ἐγέλασε σαρδώνειον ὁ πρόστυχος Ἰάπων,
καὶ ὁ Θεοτόκης τοῦκνε μαζί με τὸν Λεβίδη
πικρότατα παράποντα,
καὶ ὁ Θεοδώρης ὁ πλισθελὲς μὲ πρόχειρον σκνίδι
κράζει πρὸς τὸν Ἰάπων.

«Κτύπα τον τὸν Σλαυόφιλο, τὸν Κόντε τὸν μπαμπέστη,
ποῦ φέστεις μᾶς σικρόνει,
γιατὶ τὸ παραξίλωσε καὶ εἶναι κακὸς νὰ πέση
καὶ νάλθῃ τὸ Κορδόνι».

Καὶ τότε μόνον ἔφυγαν τὰ τῶν Κιτρίνων στίφη
μὲ στομωμένα ξίφη,
ὅταν ὁ Κόντες ὤμωσε καὶ θέλων καὶ μὴ θέλων
πῶς αὐστηρῶς οὐδέτεροι θὰ μείνωμεν στὸ μέλλον,
καὶ ἐπισκευαὶ δὲν θὰ γενοῦν καὶ ἄλλων τορπιλοδόλων
τῶν ἐμπολέμων Στόλων.

Κι' ἔσ' ἡ πατρίς ἀπέφυγε μάχης μυριονέκρους
καὶ ἐγὼ μὲ τὸ ξεκούμπισμα τοῦ πλήθους τοῦ κιτρίνου
γλώσσης παθὼν παραδρομὴν εἶπα σὲ φίλους μπέκρους:
Ἰάπων πάθος πέφυκεν ἄνευ ἀκράτου οἴνου.

Τώρα πλέον, Περικλέτο, παύουν τὰ τρεχάματα
καὶ τὰ νέα δράματα,
καὶ ἐγλυτώσαμε καὶ εἰς τὸ τραγικὰ συμβάντα,
καὶ ἔφυγε καὶ ὁ Βασιλεὺς ὅπως συνειθίζει πάντα.

Κι' ἐπευχήθησαν οἱ πάντες κατευόδιο τοῦ καλοῦ
καὶ ἡ θαλαμηγὸς ἡ τρύπια νὰ πετᾷ μὲς στὸν γιᾶλο.
Κατευόδιο τοῦπ' ἐνθέρμως καὶ ὁ Πλατούτσας ὁ πολὺς
καὶ διάλυσιν ταχίστην ἐπευχήθη τῆς Βουλῆς,
γὰ νὰ μὴ ἀργῇ τὸ κράτος, οὐδ' αὐτὸς ἀργὸς νὰ μένῃ,
μὰ νὰ γίνῃ τῶν Ἀργείων βουλευτὴς ποῦ νὰ σημαίνει.

Π — Κι' ἐγὼ θαυμάζω, Φάσηλῃ, τὸν Κόντε τὸν μακριόλο,
καλὰ τὴν σκαπουλάρισε μὲ τὸ τορπιλοδόλο.
Χωρὶς σειρὰς ἐφεδρείων καὶ πάλιν νὰ καλέσουν
μὲ τρόπον ἐξεκούμπισαν καὶ Τόγγο καὶ Κουρούκ,
ποῦλθαν οἱ κιτρινιάρηδες νὰ θύσουν καὶ ἀπολέσουν
ὥσάν νὰ τοὺς ἐφάγαμε καὶ ἐμεῖς τὸ πιρνοκόκι.

Τὸ κάζο τῆς ἐπισκευῆς πολὺ μᾶς στενοχώρησε...
βεβαίως ξένος δάκτυλος καὶ πάλιν εἰσεχώρησε.

Φ — Δὲν ξέρω ποῖος δάκτυλος ἀπὸ τοὺς ἀντιζήλους
στὸν σκάφος τὴν ἐπισκευὴν μᾶς ὤθησ' ἐπαράτως,
ἐγὼ ὅμως βλέπω πάντοτε πέντε τρανοὺς δακτύλους
νὰ στρεφονταὶ στὰ μούτρα μας καὶ στῶν Ρωμαίων τὸ κράτος.
Τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος τῶν ὑμνολογῶν καὶ ἐξαίρω,
μὰ τίνες τοῦτ' οἱ δακτύλοι καὶ ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω.

Π — Πᾶσε τὰ πέντε τῶν γινώσκα, μωρὲ νεβληφουσέκα,
πᾶσε καὶ πέντ' ἐκ μέρους μου γὰρ νὰ τὰ βλέπῃς δέκα.